

Arrest

nr. 217 528 van 26 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 december 2015, verklaart er zich op 5 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 2 oktober 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 3 oktober 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 6 mordad 1378 volgens de Iraanse kalender (28 juli 1998 volgens de Gregoriaanse kalender) in het dorp Sar Qolak Largha van het district Sharehstan van de provincie Daykundi. Toen u drie jaar oud was trokken uw ouders naar Teheran in Iran omdat uw vader een grondconflict had met de jihadi-commandant H.N.. U woonde gedurende zeven jaar in Iran alvorens u met uw ouders terug naar Afghanistan verhuisde. U verbleef tweeëneenhalf tot drie jaar in het oude huis van uw oom te Alugak Largha te Sharestan-district. Hierna verhuisde u opnieuw naar Iran omwille van het conflict tussen uw vader en H.N.. U woonde in de wijken Kasemabad en Valadabad van de stad Karach in de provincie Alborz. U ging nooit naar school, noch in Afghanistan noch in Iran. Door thuisstudie kan u wel een beetje lezen en schrijven. Uw vader werkte in Teheran in een winkelmagazijn en u werkte daar ook af en toe. Het werk was niet officieel daar u en uw familie geen verblijfsdocumenten hadden.

Toen u op een dag op weg was naar Teheran werd u in een metrostation door de politie opgepakt. U had een politieagent beledigd en beschikte niet over verblijfsdocumenten. U werd op een bus gezet met andere Afghanen en naar een gesloten centrum gebracht. Reeds na één nacht kwamen de mensen van de Basij om met de opgepakte Afghanen te spreken. Ze deden jullie een voorstel, namelijk een soort werk uitvoeren voor drie tot vier maanden. Indien u instemde met dit werk zou u geldige verblijfsdocumenten krijgen. De dag nadien werd u naar een andere plek gebracht waar u per religie werd opgesplitst en door twee religieuzen werd toegesproken. Ze vertelden aan jullie, de sjiieten, dat ze jullie naar Syrië zouden sturen. U verbleef in totaal twintig dagen op deze plek en werd toegesproken over religieuze zaken en kreeg religieuze video's te zien. U kreeg er ook wapentraining. In Syrië vocht u in het bataljon (Lewa) Fatemiyyoon te Aleppo (Halab) en in Tedmur tegen respectievelijk Al Nusra en Daesh. U vocht twee maanden en tien dagen in Syrië. U kon nadien even met verlof naar uw familie in Iran. U besloot echter om te vluchten en Iran te verlaten. Na een reis van ongeveer anderhalve maand kwam u op 28 december 2015 aan in België. U diende op 5 januari 2016 een asielaanvraag in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u nog steeds de jihadi-commandant H.N. waarmee uw vader in conflict lag.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u voor: zes foto's van uw tijd in Syrië en een psychologisch rapport dat u in België hebt bekomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud bracht u een psychologisch rapport aan. In dit rapport wordt gemeld dat u moeite heeft om te praten over wat er in Afghanistan met u gebeurde, u zich futloos, gefrustreerd en gestresseerd voelt omwille van de lange asielprocedure en dat negatieve emoties kunnen verhinderen dat u passende antwoorden geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud. U werd naar aanleiding van dit psychologisch rapport nog eens extra op het hart gedrukt om elk probleem dat u ondervindt tijdens het onderhoud te melden en er werd u meegedeeld dat we op uw aangeven het tempo van het onderhoud zullen aanpassen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21 augustus 2018, hierna CGVS4 p.2). Hoewel uw frustratie over de lange asielprocedure inderdaad tijdens het onderhoud tot uiting kwam gaven u en uw advocaat op geen enkel ogenblik aan dat u niet in staat zou zijn om uw asielmotieven naar behoren uiteen te zetten, noch kon het CGVS uit het verloop van de persoonlijke onderhouds vaststellen dat u niet over de cognitieve vermogens zou beschikken om adequate verklaringen af te leggen over uw verleden en de reden van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de jihadi-commandant H.N. (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 22 maart 2018, hierna CGVS1, p.15; CGVS d.d. 22 mei 2018, hierna CGVS2, p.10; CGVS d.d. 9 juli

2018, hierna CGVS3, p.6). Enkele onaannemelijkheden en opvallende vaststellingen in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u gebrekkige kennis over H.N. bezit. U kan niet zeggen wat H.N. van werk deed of wat zijn activiteiten waren (CGVS2 p.7). U heeft geen idee of hij rijk was, u weet alleen dat hij een commandant was (CGVS2 p.7). Gevraagd wie H.N. was kan u enkel aanbrengen dat hij een jihadi-commandant en een gevaarlijk persoon was (CGVS2 p.5). Waarom hij dan precies gevaarlijk was kan u evenwel niet uitleggen (CGVS2 p.5). U stelt dat uw vader problemen had met H.N. en het gevoelig was daarover vragen te stellen (CGVS2 p.5). Verder heeft u geen idee hoe H.N. zo machtig is geworden, noch of hij connecties heeft met andere belangrijke personen (CGVS2 p.5,7). U weet zoals gezegd dat H.N. een commandant was, maar u weet niet tegen wie hij dan vocht (CGVS2 p.5). Evenmin heeft u een idee over welke mensen of strijders hij het bevel had (CGVS2 p.5). Wat hij vroeger precies deed, met wie en waar in die hoedanigheid van jihadi-commandant kan u eveneens niet aanbrengen (CGVS2 p.7). U argumenteert dat uw vader het u niet vertelde en u H.N. niet kent en hem nooit zag (CGVS2 p.7). De leeftijd van H.N. is u ook een raadsel, u hoorde alleen dat hij zonen had die volwassen waren (CGVS2 p.7). Hoe die zonen van H.N. heten, wie ze zijn, hoe oud ze ongeveer zijn of wat ze van werk of activiteiten deden is u evenwel onbekend, en dit omdat uw vader het u niet vertelde (CGVS2 p.8). Wanneer u gevraagd wordt om iets meer te vertellen over de familie van H.N. slaagt u daar niet eens in (CGVS2 p.7). Het mag duidelijk zijn dat uw kennis, of eerder het gebrek daaraan, van H.N. frappant is. Hij vormt nochtans de reden van uw vertrek uit Afghanistan tot twee keer toe. Op die manier zou u toch beter op de hoogte mogen van de vervolger van u en uw familie. Dat uw vader u niets over H.N. vertelde en u hem nooit zelf zag doet geen afbreuk aan deze vaststelling. U had andere mogelijke informatiebronnen binnen uw familie en uw vriendenkring die u ongetwijfeld konden vertellen over de machtige H.N.. Deze eerste vaststellingen ondermijnen uw voorgehouden vrees op een eerste wijze.

Hierbij aansluitend vertoont uw kennis van uw asielrelaas enkele opvallende hiaten. Zo heeft u geen idee sinds wanneer H.N. een probleem had met uw familie (CGVS2 p.6). U weet zelfs niet of u toen al was geboren of niet (CGVS2 p.6-7). U heeft evenmin enig idee waarom H.N. uw vader wou vermoorden waardoor jullie voor de eerste keer Afghanistan moesten verlaten (CGVS2 p.5). De reden hiertoe is omdat uw vader er niet veel over sprak, aldus uw verklaringen (CGVS2 p.5). Gevraagd wat de reden was waarom u met uw ouders Afghanistan moest verlaten slaagt u er evenmin in iets aan te brengen (CGVS2 p.5). Al wat u weet is dat het werd beslist door uw vader (CGVS2 p.5). Waarom H.N. per se die grond van uw vader wou afnemen is u ook onbekend (CGVS2 p.6). Welke wrok of welk probleem H.N. precies met uw vader had om zodus al zijn gronden af te nemen kan u niet zeggen (CGVS2 p.5-6). U weet wel dat er iets groots was tussen hen, maar wat dat dan was kan u niet concretiseren (CGVS p.6). Bovendien heeft u geen idee of uw grootvader langs vaderskant ook reeds problemen kende met H.N. (CGVS2 p.8). Hetzelfde geldt voor uw oom van moederszijde G. (CGVS2 p.9). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze verklaringen stelt u dat u jong was en het niet aan uw oom vroeg. Op de volgende vraag, namelijk of u dan nooit een gesprek van uw vader met uw oom hoorde, antwoordt u dat ze er niet over spraken als u thuis was (CGVS2 p.9). U weet eveneens niet of na uw tweede en definitieve vertrek uit Afghanistan uw oom G. problemen kende doordat jullie bij hem hadden verbleven (CGVS2 p.10). U acht het mogelijk, maar een helder antwoord kan u blijkbaar niet geven (CGVS2 p.10). U zegt dat anderen ook problemen hadden met H.N. en wie zich tegen hem verzette gedood werd, maar u slaagt er niet in concrete voorbeelden aan te brengen (CGVS2 p.7). Ten slotte weet u niet waarom H.N. jullie huis had aangevallen voordat jullie de eerste keer Afghanistan verlieten (CGVS2 p.8). U weet niet hoe die aanval op jullie huis is verlopen omdat uw vader het niet vertelde en hij er niet wou over spreken (CGVS2 p.8). Uw vader trok na de aanval naar een andere regio, maar u weet niet wat uw moeder met zichzelf en de kinderen, waaronder uzelf, deed (CGVS2 p.8). Het gebrek aan achtergrondkennis van uw eigen vervolgingsverhaal is wederom verbijsterend. Dat u er niet in slaagt deze kennis helder te etaleren ondergraaft uw voorgehouden vrees verder. Uw redenering dat uw vader u niets vertelde en niet praatte met u over de dingen die er met betrekking tot H.N. zijn gebeurd brengen geen soelaas waarom u zo slecht geïnformeerd blijkt te zijn. Zoals eerder gesteld had u zeker toegang tot andere bronnen van informatie, onder meer doordat u met uw familie nog tweeënhalve tot drie jaar naast uw oom G. woonde.

Bijkomend heeft u geringe kennis over de gronden van uw vader die H.N. heeft ingenomen. U heeft geen idee waarom H.N. die grond nodig had of wat hij ermee ging doen (CGVS2 p.6). U weet niet of het vruchtbare gronden waren of dat de gronden veel waard waren (CGVS2 p.6). Hoe ver de gronden van uw huis in Afghanistan waren gelegen kan u evenmin bepalen (CGVS2 p.6). U zegt dat u ze niet zag (CGVS2 p.6). U wordt gevraagd of u ze kan lokaliseren bijvoorbeeld in de heuvels, nabij een rivier of iets dergelijks, maar daar slaagt u opnieuw niet in (CGVS2 p.6). U kan ook niet zeggen wat H.N. deed met de gronden nadat hij ze van uw vader had ingenomen (CGVS2 p.6). De reden is omdat jullie nadien vertrokken en uw vader het ook niet weet (CGVS2 p.6).

Wederom verbaasd over dit antwoord wordt u geconfronteerd met uw verklaringen dat jullie later toch terugkeerde naar Afghanistan (CGVS2 p.6). Maar u stelt dat jullie naar een andere regio terugkeerden (CGVS2 p.6). U weet wel dat de gronden nu in het bezit zijn van H.N. maar u weet niet wat hij dan concreet doet met die gronden, noch of hij de heeft verkocht of ze worden bewerkt (CGVS2 p.9). Op de keper beschouwd valt het niet voor te stellen dat u tijdens uw jarenlange verblijf nooit te weten kwam wat er met de gronden is gebeurd. Nadat u Afghanistan (de eerste en de tweede keer) verliet had uw vader nog contact met uw oom G. die in Sharestan verbleef (CGVS2 p.4,10-11). Op die manier moet u toch beter geïnformeerd zijn over het lot van de gronden die een essentiële factor zijn in uw asielverhaal.

Tot slot heeft u geen idee waar de eigendomsdocumenten van de gronden van uw vader zijn of wat ermee is gebeurd (CGVS2 p.9). U werpt op dat ze misschien bij H.N. zijn aangezien uw vader vluchtte (CGVS2 p.9). Dat u er maar een slag naar doet blijkt uit uw verklaringen dat u überhaupt niet weet of uw vader eigendomsdocumenten had van zijn gronden die door H.N. werden ingenomen (CGVS2 p.9).

Uit al deze vaststellingen kan er niet anders dan te worden geconcludeerd dat u de elementaire kennis en informatie van zowel uw vervolger, als van bepaalde essentiële factoren uit uw asielrelaas ontbreekt. U bent er met andere woorden niet in geslaagd uw voorgestelde vrees voor H.N. als aannemelijk voor te stellen.

Naast uw vrees voor H.N. haalt u ook een vrees aan voor de taliban omwille van uw etniciteit als Hazara (CGVS3 p.6-7; CGVS4 p.3). U stelt namelijk dat Hazara's uit auto's worden gegooid en gedood (CGVS3 p.6). Daarnaast vreest u ook de taliban, Daesh en de Afghaanse overheid omdat u in Syrië hebt gevochten (CGVS3 p.7). Als de Afghaanse overheid dat te weten zou komen, of als de taliban of Daesh u zouden vatten, dan zou u gedood worden, zo zegt u (CGVS p.7). Wat deze vrees betreft moet er eerst en vooral worden vastgesteld dat u er pas op het einde van uw derde onderhoud op het CGVS d.d. 9 juli 2018 gewag van maakt. Dat u noch op het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 18 augustus 2018 (Vragenlijst DVZ), noch op de twee eerste onderhouds met het CGVS melding maakte van deze vrees ten aanzien van de taliban, Daesh en de Afghaanse overheid is erg opvallend. U werd nochtans herhaaldelijk gevraagd wat of wie u allemaal vreesde bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS1 p.15; CGVS2 p.10), maar tot op het einde van uw derde gehoor zei u niets over uw vrees voor de taliban omwille van uw etniciteit, noch over uw vrees voor de taliban, Daesh en de Afghaanse overheid omdat u in Syrië vocht (CGVS3 p.6-7).

Inzake uw vrees voor de taliban omdat u tot de Hazara-gemeenschap behoort, moet evenwel opgemerkt worden dat u er niet in bent geslaagd deze vrees te personaliseren. U wordt immers gevraagd waarom u door de taliban problemen zou kennen (CGVS4, p.3-4). U antwoordt dat de taliban u omwille van uw etnie zouden kunnen vermoorden (CGVS4 p.4). Gevraagd wie u zou vermoorden omwille van uw etnie zegt u dat mensen in Iran vertelden dat de taliban en Daesh u zouden kunnen vermoorden omwille van uw etnie (CGVS4 p.4). U hoorde informatie van de mensen die in Syrië vochten dat als men terugkeerde naar Afghanistan jullie problemen zouden krijgen met de taliban, Daesh en andere groeperingen (CGVS4 p.4-5). Wie dat dan precies zei kan u niet helder aangeven (CGVS4 p.5). U stelt dat honderden mensen in uw gemeenschap het zeiden (CGVS4 p.5). Of de taliban en Daesh aanwezig zijn in Daykundi weet u niet aangezien u er niet lang en steeds in uw regio woonde (CGVS4 p.4). U wijst er zelf ook op dat het zes jaar geleden is dat u er woonde (CGVS4 p.4).

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt echter uw voorstelling alsof de taliban massaal alle Hazara's op basis van hun etniciteit vervolgt niet correct (zie bijgevoegd document nummer 3). Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden door de taliban of Daesh omwille van uw etniciteit. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. Hoewel Daesh wel een zekere anti-sjiitische agenda heeft zijn zij slechts gevestigd in bepaalde districten van de oostelijke provincie Nangarhar en hebben ze enkel een zekere aanwezigheid in de steden Kabul en Herat. In dit rapport wordt er verder melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geviséerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's waarbij u eveneens terloops Daesh vermeldt en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch

geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort. Er kan niet anders dan besloten worden dat u zich stoelt op beweringen die u niet kunt personaliseren noch hebt kunnen aantonen.

Inzake uw vrees voor de taliban, Daesh en de Afghaanse overheid omdat u in Syrië hebt gevochten (CGVS3 p.7) kan niet alleen dezelfde vaststelling worden gemaakt als voorheen, namelijk dat u pas op het einde van het derde onderhoud met het CGVS hiervan melding maakte, maar tevens dat u zich hierbij wederom beroept op blote beweringen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u niet aannemelijk kan maken hoe u in Afghanistan geïdentificeerd zou worden als iemand die in Syrië actief was. Op de vraag hoe de Afghaanse overheid, taliban of Daesh bij uw terugkeer naar Afghanistan te weten zouden komen dat u twee jaar geleden een korte tijd in Syrië verbleef zegt u dat er filmpjes werden gemaakt van personen die men naar Syrië wilde sturen en ook van mensen in Syrië zelf (CGVS4 p.3). U oppert hierbij dat de Afghaanse overheid u misschien in zo een filmpje zou kunnen zien (CGVS4 p.3). Of die films beschikbaar zijn en of u aanwijzingen heeft dat de Afghaanse overheid op de hoogte is dat u in Syrië vocht moet u evenwel negatief antwoorden (CGVS4 p.3). U kan alleen maar zeggen dat er veel opnames zijn gemaakt en u in Syrië enkel bezig was met te overleven en niet met die opnames (CGVS4 p.4). Daar u helemaal geen aanwijzingen heeft dat zulke opnames in handen zijn gekomen van de taliban, Daesh of de Afghaanse overheid, laat staan dat u op basis van zulke opnames geïdentificeerd zou zijn maakt u het allerm minst aannemelijk dat u omwille van uw verleden problemen zou krijgen in Afghanistan (CGVS4 p.4).

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat u er evenmin in slaagt te verduidelijken waarom de Afghaanse overheid of de taliban u zelfs indien aangenomen kan worden dat uw strijd tegen Daesh aan het licht zou komen, quod non, u om deze reden zouden vervolgen. U werd gevraagd waarom de Afghaanse overheid en de taliban aanstoot zouden nemen aan uw activiteiten in Syrië aangezien ze beiden zelf in een strijd tegen Daesh verwickeld zijn (CGVS4 p.2). U zegt het niet te weten, maar het wel hoorde van anderen dat men mensen die in een ander land vochten zeker zou arresteren (CGVS4 p.2). U hoorde het van de Afghaanse gemeenschap, zo gaat u verder (CGVS4 p.2). Waarom de taliban een probleem met u zouden hebben aangezien u in Syrië tegen Daesh vocht meent u dat de taliban net zoals Daesh genadeloze mensen zijn (CGVS4 p.4). Geconfronteerd met de vaststelling dat de taliban zelf toch tegen Daesh vechten, antwoordt u dat u werd gedwongen naar een derde land om te vechten en toen u terug thuis was uw vader tegen u zei dat u niet meer naar uw eigen land (CGVS4 p.4). Deze verklaringen bieden echter geen verklaring waarom de taliban u zouden viseren doordat u in Syrië vocht tegen Daesh. Naast uw ontoereikende verklaringen over de beweegredenen van de taliban en de Afghaanse overheid om u te vervolgen kent u ook niemand die problemen had in Afghanistan doordat die persoon in Syrië vocht (CGVS4 p.3). Het enige wat u aanbrengt is dat u hoorde van mensen in Iran dat jullie niet naar Afghanistan konden terugkeren omdat jullie dan problemen zouden kennen met de taliban, Daesh en de Afghaanse overheid (CGVS4 p.3). Ten slotte wordt u gevraagd of u weet wat er gebeurde met Afghanen die in Syrië vochten en terugkeerden naar Afghanistan (CGVS4 p.4-5). U zegt zo persoonlijk niemand te kennen en er geen informatie over te hebben (CGVS4 p.5). U weet alleen dat in uw gemeenschap werd verteld dat als jullie naar Afghanistan zouden terugkeren jullie problemen kunnen krijgen met Daesh, de taliban en andere groeperingen (CGVS4 p.5). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u nagelaten heeft in concreto aan te tonen dat u persoonlijk omwille van uw deelname aan de strijd in Syrië vervolgd zou worden in Afghanistan.

Wat betreft uw terugkeer naar Afghanistan haalt u ook aan dat u niemand heeft in Afghanistan (CGVS1 p.15; CGVS2 p.10). Dit blijkt echter niet zo te zijn. Uw oom van moederszijde G. woont in Sharestan-district in de provincie Daykundi (CGVS2 p.4). U verbleef tijdens uw tweede verblijf in Afghanistan bij deze oom gedurende tweeënhalve à drie jaar (CGVS2 p.3,6,10). U woonde in zijn oude huis, vrij van kosten, samen met uw zus en ouders (CGVS3 p.5-6). Uw vader heeft bovendien nog contact gehad met uw oom G. nadat u Afghanistan verliet (CGVS2 p.4,10-11). Wanneer u gevraagd wordt of u terug bij uw oom G. in Sharestan zou kunnen gaan leven antwoordt u dat u gedood zal worden omwille van de problemen die uw vader had met H.N. (CGVS3 p.6-7). Zoals eerder is aangetoond kan met dit motief echter geen rekening worden gehouden. Aangezien u in Afghanistan over uw oom beschikt die eerder gedurende tweeënhalve à drie jaar niet alleen u maar heel uw gezin opving komt uw bewering niemand te hebben in Afghanistan te vervallen.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in de bovenstaande appreciatie om te buigen. De foto's vormen enkel een bewijs van identiteit en wijzen op uw tijd die u in Syrië doorbracht. Het psychologisch rapport meldt geen diagnose maar slechts een aantal klachten waarmee in het kader van het persoonlijk onderhoud rekening moet worden gehouden. Het rapport stelt dat u moeite heeft om te praten over wat er in Afghanistan met u gebeurde, u zich futloos, gefrustreerd en gestresseerd voelt omwille van de lange asielprocedure en dat negatieve emoties kunnen verhinderen dat u passende antwoorden geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud.

Zoals hierboven aangegeven werden de persoonlijke onderhouden op het CGVS niet in die mate verstoord dat uw mentale toestand u zou verhinderen afdoende verklaringen over uw asielmotieven uiteen te zetten. Evenmin kan er uit het attest een diagnose afgeleid worden die meegenomen kan worden in de beoordeling van uw beschermingsnood.

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde relaas, waarop u uw verzoekmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen.

Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van het conflict tussen zijn familie en commandant H.N., dat hij door de taliban zal worden gedood omwille van zijn etnie als

Hazara, dat hij de taliban, Daesh en de Afghaanse overheid vreest omdat hij in Syrië heeft gevochten en dat hij niemand heeft in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) ondanks het voorgelegde psychologisch rapport (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen specifieke steunmaatregelen nodig bleken; (ii) zijn kennis over H.N. gebrekkig is; (iii) zijn kennis over zijn vluchtrelaas lacunes vertoont; (iv) zijn kennis over wat er met de gronden van zijn vader is gebeurd, eveneens gebrekkig is; (v) hij pas op het einde van zijn derde gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor het eerst melding maakt van zijn vrees voor de taliban omwille van etnische origine als Hazara en van zijn vrees voor de taliban, Daesh en de Afghaanse overheid omwille van het feit dat hij in Syrië heeft gevochten; (vi) hij zijn vrees voor de taliban omwille van zijn etnische origine als Hazara niet *in concreto* aannemelijk maakt; (vii) hij evenmin aannemelijk maakt dat hij door de taliban, Daesh of de Afghaanse overheid zou worden vervolgd omwille van het feit dat hij in Syrië heeft gevochten; (viii) hij wel degelijk nog familie heeft in Afghanistan; en (ix) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.2.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

“Uit een bloemlezing van zijn gehoorverslagen (CGVS1 tot CGVS4) in het administratief dossier stelt Uw Raad vast dat verzoeker geground vrees voor vervolging in Afghanistan en Iran/Syrië heeft.

[...]

In het licht van voormelde vervolgingsfeiten, had verzoeker geen andere keuze dan zijn land van herkomst (Iran) te verlaten.

[...]

Gezien deze profiel loopt verzoeker een effectief risico op vervolging in Iran in de zin van de Vluchtelingenconventie.” (eigen onderlijning), dient gewezen op het volgende.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een Richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde Richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde Richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil inroepen, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, “*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*”, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Gezien het voorgaande, dient *in casu* de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit stelt te bezitten, zijnde Afghanistan. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden dat zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Iran en/of Syrië.

2.2.2.4. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met commandant H.N.:

“Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u gebrekkige kennis over H.N. bezit. U kan niet zeggen wat H.N. van werk deed of wat zijn activiteiten waren (CGVS2 p.7). U heeft geen idee of hij rijk was, u weet alleen dat hij een commandant was (CGVS2 p.7). Gevraagd wie H.N. was kan u enkel aanbrengen dat hij een jihadi-commandant en een gevaarlijk persoon was (CGVS2 p.5). Waarom hij dan precies gevaarlijk was kan u evenwel niet uitleggen (CGVS2 p.5). U stelt dat uw vader problemen had met H.N. en het gevoelig was daarover vragen te stellen (CGVS2 p.5). Verder heeft u geen idee hoe H.N. zo machtig is geworden, noch of hij connecties heeft met andere belangrijke personen (CGVS2 p.5,7). U weet zoals gezegd dat H.N. een commandant was, maar u weet niet tegen wie hij dan vocht (CGVS2 p.5). Evenmin heeft u een idee over welke mensen of strijders hij het bevel had (CGVS2 p.5). Wat hij vroeger precies deed, met wie en waar in die hoedanigheid van jihadi-commandant kan u eveneens niet aanbrengen (CGVS2 p.7). U argumenteert dat uw vader het u niet vertelde en u H.N. niet kent en hem nooit zag (CGVS2 p.7). De leeftijd van H.N. is u ook een raadsel, u hoorde alleen dat hij zonen had die volwassen waren (CGVS2 p.7). Hoe die zonen van H.N. heten, wie ze zijn, hoe oud ze ongeveer zijn of wat ze van werk of activiteiten deden is u evenwel onbekend, en dit omdat uw vader het u niet vertelde (CGVS2 p.8). Wanneer u gevraagd wordt om iets meer te vertellen over de familie van H.N. slaagt u daar niet eens in (CGVS2 p.7). Het mag duidelijk zijn dat uw kennis, of eerder het gebrek daaraan, van H.N. frappant is. Hij vormt nochtans de reden van uw vertrek uit Afghanistan tot twee keer toe. Op die manier zou u toch beter op de hoogte mogen van de vervolger van u en uw familie. Dat uw vader u niets over H.N. vertelde en u hem nooit zelf zag doet geen afbreuk aan deze vaststelling. U had andere mogelijke informatiebronnen binnen uw familie en uw vriendenkring die u ongetwijfeld konden vertellen over de machtige H.N.. Deze eerste vaststellingen ondermijnen uw voorgehouden vrees op een eerste wijze.

Hierbij aansluitend vertoont uw kennis van uw asielrelaas enkele opvallende hiaten. Zo heeft u geen idee sinds wanneer H.N. een probleem had met uw familie (CGVS2 p.6). U weet zelfs niet of u toen al was geboren of niet (CGVS2 p.6-7). U heeft evenmin enig idee waarom H.N. uw vader wou vermoorden waardoor jullie voor de eerste keer Afghanistan moesten verlaten (CGVS2 p.5). De reden hiertoe is omdat uw vader er niet veel over sprak, aldus uw verklaringen (CGVS2 p.5). Gevraagd wat de reden was waarom u met uw ouders Afghanistan moest verlaten slaagt u er evenmin in iets aan te brengen (CGVS2 p.5). Al wat u weet is dat het werd beslist door uw vader (CGVS2 p.5). Waarom H.N. per se die grond van uw vader wou afnemen is u ook onbekend (CGVS2 p.6). Welke wrok of welk probleem H.N. precies met uw vader had om zodus al zijn gronden af te nemen kan u niet zeggen (CGVS2 p.5-6). U weet wel dat er iets groots was tussen hen, maar wat dat dan was kan u niet concretiseren (CGVS2 p.6). Bovendien heeft u geen idee of uw grootvader langs vaderskant ook reeds problemen kende met H.N. (CGVS2 p.8). Hetzelfde geldt voor uw oom van moederszijde G. (CGVS2 p.9). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze verklaringen stelt u dat u jong was en het niet aan uw oom vroeg. Op de volgende vraag, namelijk of u dan nooit een gesprek van uw vader met uw oom hoorde, antwoordt u dat ze er niet over spraken als u thuis was (CGVS2 p.9). U weet eveneens niet of na uw tweede en definitieve vertrek uit Afghanistan uw oom G. problemen kende doordat jullie bij hem hadden verbleven (CGVS2 p.10). U acht het mogelijk, maar een helder antwoord kan u blijkbaar niet geven (CGVS2 p.10). U zegt dat anderen ook problemen hadden met H.N. en wie zich tegen hem verzette gedood werd, maar u slaagt er niet in concrete voorbeelden aan te brengen (CGVS2 p.7). Ten slotte weet u niet waarom H.N. jullie huis had aangevallen voordat jullie de eerste keer Afghanistan verlieten (CGVS2 p.8).

U weet niet hoe die aanval op jullie huis is verlopen omdat uw vader het niet vertelde en hij er niet wou over spreken (CGVS2 p.8). Uw vader trok na de aanval naar een andere regio, maar u weet niet wat uw moeder met zichzelf en de kinderen, waaronder uzelf, deed (CGVS2 p.8). Het gebrek aan achtergrondkennis van uw eigen vervolgingsverhaal is wederom verbijsterend. Dat u er niet in slaagt deze kennis helder te etaleren ondergraaft uw voorgehouden vrees verder. Uw redenering dat uw vader u niets vertelde en niet praatte met u over de dingen die er met betrekking tot H.N. zijn gebeurd brengen geen soelaas waarom u zo slecht geïnformeerd blijkt te zijn. Zoals eerder gesteld had u zeker toegang tot andere bronnen van informatie, onder meer doordat u met uw familie nog tweeënhalf tot drie jaar naast uw oom G. woonde.

Bijkomend heeft u geringe kennis over de gronden van uw vader die H.N. heeft ingenomen. U heeft geen idee waarom H.N. die grond nodig had of wat hij ermee ging doen (CGVS2 p.6). U weet niet of het vruchtbare gronden waren of dat de gronden veel waard waren (CGVS2 p.6). Hoe ver de gronden van uw huis in Afghanistan waren gelegen kan u evenmin bepalen (CGVS2 p.6). U zegt dat u ze niet zag (CGVS2 p.6). U wordt gevraagd of u ze kan lokaliseren bijvoorbeeld in de heuvels, nabij een rivier of iets dergelijks, maar daar slaagt u opnieuw niet in (CGVS2 p.6). U kan ook niet zeggen wat H.N. deed met de gronden nadat hij ze van uw vader had ingenomen (CGVS2 p.6). De reden is omdat jullie nadien vertrokken en uw vader het ook niet weet (CGVS2 p.6). Wederom verbaasd over dit antwoord wordt u geconfronteerd met uw verklaringen dat jullie later toch terugkeerde naar Afghanistan (CGVS2 p.6). Maar u stelt dat jullie naar een andere regio terugkeerden (CGVS2 p.6). U weet wel dat de gronden nu in het bezit zijn van H.N. maar u weet niet wat hij dan concreet doet met die gronden, noch of hij de heeft verkocht of ze worden bewerkt (CGVS2 p.9). Op de keper beschouwd valt het niet voor te stellen dat u tijdens uw jarenlange verblijf nooit te weten kwam wat er met de gronden is gebeurd. Nadat u Afghanistan (de eerste en de tweede keer) verliet had uw vader nog contact met uw oom G. die in Sharestan verbleef (CGVS2 p.4,10-11). Op die manier moet u toch beter geïnformeerd zijn over het lot van de gronden die een essentiële factor zijn in uw asielverhaal.

Tot slot heeft u geen idee waar de eigendomsdocumenten van de gronden van uw vader zijn of wat ermee is gebeurd (CGVS2 p.9). U werpt op dat ze misschien bij H.N. zijn aangezien uw vader vluchtte (CGVS2 p.9). Dat u er maar een slag naar doet blijkt uit uw verklaringen dat u überhaupt niet weet of uw vader eigendomsdocumenten had van zijn gronden die door H.N. werden ingenomen (CGVS2 p.9).

Uit al deze vaststellingen kan er niet anders dan te worden geconcludeerd dat u de elementaire kennis en informatie van zowel uw vervolger, als van bepaalde essentiële factoren uit uw asielrelaas ontbreekt. U bent er met andere woorden niet in geslaagd uw voorgestelde vrees voor H.N. als aannemelijk voor te stellen."

In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat de commissaris-generaal een buitengewone kennis over H.N. van hem verwacht. Hij wijst erop dat hij ten tijde van de problemen tussen zijn vader en H.N. nog niet geboren was of minstens nog zeer jong was en dat hij dus onmogelijk de te verwachten kennis over H.N. kan hebben. Hij stelt dat zijn vader de enige bron van informatie hierover is en dat deze aan hem geen informatie over H.N. verschafte.

Uit het loutere feit dat verzoeker verschillende vragen werden gesteld betreffende meerdere aspecten inzake H.N. teneinde verzoeker de kans te geven zijn kennis van H.N. en de beweerde problemen alsnog aannemelijk te maken, kan echter niet worden afgeleid dat van verzoeker een buitengewone en/of onredelijk uitgebreide kennis over H.N. wordt verwacht. Aangezien deze persoon mede aan de basis ligt van zijn vrees in geval van een terugkeer naar Afghanistan kan worden verwacht dat verzoeker over H. N. een minimum aan informatie kan geven. Zo blijkt dat verzoeker zelfs in zijn verzoekschrift nog steeds niet kan aangeven of hij al dan niet reeds was geboren toen het conflict tussen zijn familie en H.N. begon ("Als verzoeker ten tijde van voormelde conflict niet geboren was of zeer jonge was, dan stelt zich de vraag, hoe zou hij de verwachte buitengewone kennis van H.N. verwerven?") (eigen onderlijning). Waar verzoeker nog stelt dat zijn vader de enige bron van informatie over H.N. zou zijn doch dat deze geen informatie aan verzoeker verschaft, komt hij niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing aangaande deze verklaringen. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoeker, teneinde zijn verzoek om internationale bescherming te staven, al het mogelijke in het werk stelt om over H.N. de nodige informatie te vergaren, hetgeen echter allerm minst blijkt. Dat hij enkel via zijn vader informatie zou kunnen vergaren en dat deze op zijn beurt geen informatie wenst te verschaffen, is een loutere *post factum* verklaring die niet kan overtuigen.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing.

Mede gezien het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat verzoekers voorgehouden problemen met H.N. allerm minst geloofwaardig zijn.

2.2.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij door de taliban zou worden bedreigd omwille van zijn etnische origine als Hazara:

“Naast uw vrees voor H.N. haalt u ook een vrees aan voor de taliban omwille van uw etniciteit als Hazara (CGVS3 p.6-7; CGVS4 p.3). U stelt namelijk dat Hazara’s uit auto’s worden gegooid en gedood (CGVS3 p.6). Daarnaast vreest u ook de taliban, Daesh en de Afg haanse overheid omdat u in Syrië hebt gevochten (CGVS3 p.7). Als de Afg haanse overheid dat te weten zou komen, of als de taliban of Daesh u zouden vatten, dan zou u gedood worden, zo zegt u (CGVS p.7). Wat deze vrees betreft moet er eerst en vooral worden vastgesteld dat u er pas op het einde van uw derde onderhoud op het CGVS d.d. 9 juli 2018 gewag van maakt. Dat u noch op het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 18 augustus 2018 (Vragenlijst DVZ), noch op de twee eerste onderhouds met het CGVS melding maakte van deze vrees ten aanzien van de taliban, Daesh en de Afg haanse overheid is erg opvallend. U werd nochtans herhaaldelijk gevraagd wat of wie u allemaal vreesde bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS1 p.15; CGVS2 p.10), maar tot op het einde van uw derde gehoor zei u niets over uw vrees voor de taliban omwille van uw etniciteit, noch over uw vrees voor de taliban, Daesh en de Afg haanse overheid omdat u in Syrië vocht (CGVS3 p.6-7).

Inzake uw vrees voor de taliban omdat u tot de Hazara-gemeenschap behoort, moet evenwel opgemerkt worden dat u er niet in bent geslaagd deze vrees te personaliseren. U wordt immers gevraagd waarom u door de taliban problemen zou kennen (CGVS4, p.3-4). U antwoordt dat de taliban u omwille van uw etnie zouden kunnen vermoorden (CGVS4 p.4). Gevraagd wie u zou vermoorden omwille van uw etnie zegt u dat mensen in Iran vertelden dat de taliban en Daesh u zouden kunnen vermoorden omwille van uw etnie (CGVS4 p.4). U hoorde informatie van de mensen die in Syrië vochten dat als men terugkeerde naar Afghanistan jullie problemen zouden krijgen met de taliban, Daesh en andere groeperingen (CGVS4 p.4-5). Wie dat dan precies zei kan u niet helder aangeven (CGVS4 p.5). U stelt dat honderden mensen in uw gemeenschap het zeiden (CGVS4 p.5). Of de taliban en Daesh aanwezig zijn in Daykundi weet u niet aangezien u er niet lang en steeds in uw regio woonde (CGVS4 p.4). U wijst er zelf ook op dat het zes jaar geleden is dat u er woonde (CGVS4 p.4).

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt echter uw voorstelling alsof de taliban massaal alle Hazara’s op basis van hun etniciteit vervolgt niet correct (zie bijgevoegd document nummer 3). Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden door de taliban of Daesh omwille van uw etniciteit. In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. Hoewel Daesh wel een zekere anti-sjiitische agenda heeft zijn zij slechts gevestigd in bepaalde districten van de oostelijke provincie Nangarhar en hebben ze enkel een zekere aanwezigheid in de steden Kabul en Herat. In dit rapport wordt er verder melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara’s het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiiten samen komen en voorvallen waarbij Hazara’s onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara’s niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara’s niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara’s waarbij u eveneens terloops Daesh vermeldt en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara’s slaagt u er allerm inst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara’s behoort. Er kan niet anders dan besloten worden dat u zich stoelt op beweringen die u niet kunt personaliseren noch hebt kunnen aantonen.”

Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij door de taliban, Daesh of de Afg haanse overheid zou worden vervolgd omwille van het feit dat hij in Syrië heeft gevochten:

“Inzake uw vrees voor de taliban, Daesh en de Afg haanse overheid omdat u in Syrië hebt gevochten (CGVS3 p.7) kan niet alleen dezelfde vaststelling worden gemaakt als voorheen, namelijk dat u pas op het einde van het derde onderhoud met het CGVS hiervan melding maakte, maar tevens dat u zich hierbij wederom beroept op blote beweringen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u niet aannemelijk kan maken hoe u in Afghanistan geïdentificeerd zou worden als iemand die in Syrië actief was.

Op de vraag hoe de Afghaanse overheid, taliban of Daesh bij uw terugkeer naar Afghanistan te weten zouden komen dat u twee jaar geleden een korte tijd in Syrië verbleef zegt u dat er filmpjes werden gemaakt van personen die men naar Syrië wilde sturen en ook van mensen in Syrië zelf (CGVS4 p.3). U oppert hierbij dat de Afghaanse overheid u misschien in zo een filmpje zou kunnen zien (CGVS4 p.3). Of die films beschikbaar zijn en of u aanwijzingen heeft dat de Afghaanse overheid op de hoogte is dat u in Syrië vocht moet u evenwel negatief antwoorden (CGVS4 p.3). U kan alleen maar zeggen dat er veel opnames zijn gemaakt en u in Syrië enkel bezig was met te overleven en niet met die opnames (CGVS4 p.4). Daar u helemaal geen aanwijzingen heeft dat zulke opnames in handen zijn gekomen van de taliban, Daesh of de Afghaanse overheid, laat staan dat u op basis van zulke opnames geïdentificeerd zou zijn maakt u het allerminst aannemelijk dat u omwille van uw verleden problemen zou krijgen in Afghanistan (CGVS4 p.4).

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat u er evenmin in slaagt te verduidelijken waarom de Afghaanse overheid of de taliban u zelfs indien aangenomen kan worden dat uw strijd tegen Daesh aan het licht zou komen, quod non, u om deze reden zouden vervolgen. U werd gevraagd waarom de Afghaanse overheid en de taliban aanstoot zouden nemen aan uw activiteiten in Syrië aangezien ze beiden zelf in een strijd tegen Daesh verwickeld zijn (CGVS4 p.2). U zegt het niet te weten, maar het wel hoorde van anderen dat men mensen die in een ander land vochten zeker zou arresteren (CGVS4 p.2). U hoorde het van de Afghaanse gemeenschap, zo gaat u verder (CGVS4 p.2). Waarom de taliban een probleem met u zouden hebben aangezien u in Syrië tegen Daesh vocht meent u dat de taliban net zoals Daesh genadeloze mensen zijn (CGVS4 p.4). Geconfronteerd met de vaststelling dat de taliban zelf toch tegen Daesh vechten, antwoordt u dat u werd gedwongen naar een derde land om te vechten en toen u terug thuis was uw vader tegen u zei dat u niet meer naar uw eigen land (CGVS4 p.4). Deze verklaringen bieden echter geen verklaring waarom de taliban u zouden viseren doordat u in Syrië vocht tegen Daesh. Naast uw ontoereikende verklaringen over de beweegredenen van de taliban en de Afghaanse overheid om u te vervolgen kent u ook niemand die problemen had in Afghanistan doordat die persoon in Syrië vocht (CGVS4 p.3). Het enige wat u aanbrengt is dat u hoorde van mensen in Iran dat jullie niet naar Afghanistan konden terugkeren omdat jullie dan problemen zouden kennen met de taliban, Daesh en de Afghaanse overheid (CGVS4 p.3). Ten slotte wordt u gevraagd of u weet wat er gebeurde met Afghanen die in Syrië vochten en terugkeerden naar Afghanistan (CGVS4 p.4-5). U zegt zo persoonlijk niemand te kennen en er geen informatie over te hebben (CGVS4 p.5). U weet alleen dat in uw gemeenschap werd verteld dat als jullie naar Afghanistan zouden terugkeren jullie problemen kunnen krijgen met Daesh, de taliban en andere groeperingen (CGVS4 p.5). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u nagelaten heeft in concreto aan te tonen dat u persoonlijk omwille van uw deelname aan de strijd in Syrië vervolgd zou worden in Afghanistan."

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Waar hij in zijn verzoekschrift nog stelt: "Uit het dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker in Syrië tegen de taliban en Daesh gevochten heeft." beperkt hij zich louter tot het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande. Voorts kan nog worden vastgesteld dat zo wordt aangenomen dat verzoeker in Syrië heeft gevochten, deze gevechten gericht waren tegen Al Nusra en Daesh en niet tegen de taliban. Verzoeker brengt immers geen elementen bij ter staving van zijn verklaring dat ook de taliban aanwezig zouden zijn in Syrië, noch kan dit blijken uit de aanwezige informatie van het administratief dossier.

Waar verzoeker verder aanvoert dat in zijn regio van herkomst de taliban en Daesh aanwezig zijn en dat dit "voor enorme veiligheidsproblemen" heeft gezorgd, kan hij evenmin worden bijgetreden. Zoals hierna zal blijken (zie *infra*, sub 2.2.3.), kan uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie immers niet worden afgeleid dat Daesh actief aanwezig is in verzoekers regio noch blijkt uit deze informatie dat de aanwezigheid van de taliban geleid heeft tot enorme veiligheidsproblemen. Verzoeker brengt overigens geen informatie ter staving van zijn verklaringen.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan te herhalen dat hij in Syrië heeft gevochten en dat hij een etnische Hazara is. Dienaangaande dient erop gewezen dat het herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer tegen de motivering aangaande deze verklaringen in de bestreden beslissing, alsmede dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij de bewijslast in beginsel bij verzoeker zelf berust. Uit de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoeker er geenszins in slaagt de door hem aangehaalde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.2.2.6. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker wel degelijk nog familieleden heeft in Afghanistan bij wie hij bovendien terecht kon:

“Wat betreft uw terugkeer naar Afghanistan haalt u ook aan dat u niemand heeft in Afghanistan (CGVS1 p.15; CGVS2 p.10). Dit blijkt echter niet zo te zijn. Uw oom van moederszijde G. woont in Sharestan-district in de provincie Daykundi (CGVS2 p.4). U verbleef tijdens uw tweede verblijf in Afghanistan bij deze oom gedurende tweeënhalve à drie jaar (CGVS2 p.3,6,10). U woonde in zijn oude huis, vrij van kosten, samen met uw zus en ouders (CGVS3 p.5-6). Uw vader heeft bovendien nog contact gehad met uw oom G. nadat u Afghanistan verliet (CGVS2 p.4,10-11). Wanneer u gevraagd wordt of u terug bij uw oom G. in Sharestan zou kunnen gaan leven antwoordt u dat u gedood zal worden omwille van de problemen die uw vader had met H.N. (CGVS3 p.6-7). Zoals eerder is aangetoond kan met dit motief echter geen rekening worden gehouden. Aangezien u in Afghanistan over uw oom beschikt die eerder gedurende tweeënhalve à drie jaar niet alleen u maar heel uw gezin opving komt uw bewering niemand te hebben in Afghanistan te vervallen.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer zodat ook dit motief onveranderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

2.2.2.7. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De documenten die u voorlegt slagen er niet in de bovenstaande appreciatie om te buigen. De foto's vormen enkel een bewijs van identiteit en wijzen op uw tijd die u in Syrië doorbracht. Het psychologisch rapport meldt geen diagnose maar slechts een aantal klachten waarmee in het kader van het persoonlijk onderhoud rekening moet worden gehouden. Het rapport stelt dat u moeite heeft om te praten over wat er in Afghanistan met u gebeurde, u zich futloos, gefrustreerd en gestresseerd voelt omwille van de lange asielprocedure en dat negatieve emoties kunnen verhinderen dat u passende antwoorden geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud. Zoals hierboven aangegeven werden de persoonlijke onderhouden op het CGVS niet in die mate verstoord dat uw mentale toestand u zou verhinderen afdoende verklaringen over uw asielmotieven uiteen te zetten. Evenmin kan er uit het attest een diagnose afgeleid worden die meegenomen kan worden in de beoordeling van uw beschermingsnood.”

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker weliswaar naar zijn psychische toestand en de zware persoonlijke en psychische gevolgen van zijn deelname aan de oorlog in Syrië, doch hij laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze deze gevolgen op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht zouden kunnen werpen. Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing immers tevens terecht als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud bracht u een psychologisch rapport aan. In dit rapport wordt gemeld dat u moeite heeft om te praten over wat er in Afghanistan met u gebeurde, u zich futloos, gefrustreerd en gestresseerd voelt omwille van de lange asielprocedure en dat negatieve emoties kunnen verhinderen dat u passende antwoorden geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud. U werd naar aanleiding van dit psychologisch rapport nog eens extra op het hart gedrukt om elk probleem dat u ondervindt tijdens het onderhoud te melden en er werd u meegedeeld dat we op uw aangeven het tempo van het onderhoud zullen aanpassen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21 augustus 2018, hierna CGVS4 p.2). Hoewel uw frustratie over de lange asielprocedure inderdaad tijdens het onderhoud tot uiting kwam gaven u en uw advocaat op geen enkel ogenblik aan dat u niet in staat zou zijn om uw asielmotieven naar behoren uiteen te zetten, noch kon het CGVS uit het verloop van de persoonlijke onderhouden vaststellen dat u niet over de cognitieve vermogens zou beschikken om adequate verklaringen af te leggen over uw verleden en de reden van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekers psychologische problemen niet van die aard zijn dat zij hem zouden verhinderen tot het ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten.

2.2.2.8. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.2.2.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker hamert in zijn verzoekschrift weliswaar op de vermelding in de hiervoor geciteerde analyse dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, maar verliest hierbij evenwel de overige motivering uit het oog, namelijk dat een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten betreffen en dat de provincie Daykundi in zijn geheel laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoger werd er reeds op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met geheel van de motivering. Voor het overige uit verzoeker weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER